NAJVÄČŠIE TAJOMSTVO SA UKRÝVA ZA DVERAMI
POMOCNÍČKA
FREIDA McFADDEN
Teraz aj ako výnimočné filmové spracovanie
MOTÝĽ

POMOCNÍČKA

POMOCNÍČKA

FREIDA McFADDEN

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

THE HOUSEMAID
Copyright © Freida McFadden, 2022
First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
This edition published by Agreement with Storyfire Ltd., trading as Bookouture of Carmelite House, London.
Cover photo © Golden Dayz, Imagine CG Images Shutterstock
All rights reserved.
Translation © Martina Šturcelová 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o. 2023
www.vydavatelstvomotyl.sk
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-319-4

PROLÓG

Ak odídem z tohto domu, tak iba v putách.

Mala som utiecť, keď bola ešte šanca. Teraz je už preč. V dome sú policajti, objavili, čo je na poschodí, a už niet cesty späť.

Asi o päť sekúnd mi odrecitujú moje práva. Vlastne ani neviem, prečo to ešte nespravili. Možno dúfajú, že ma nejako presvedčia, aby som im prezradila čosi, čo by som nemala.

V tom prípade im prajem veľa šťastia.

Policajt s čiernymi vlasmi popretkávanými šedinami sedí vedľa mňa na gauči. Zavalité telo presúva na talianskej koži tmavej karamelovej farby zo strany na stranu. Ktovie, aký gauč má doma. Určite nebolo na cenovke päťmiestne číslo ako pri tomto. Zrejme má nejakú nevkusnú farbu, napríklad oranžovú, celý je posiaty zvieracími chlpmi, švy sa na viacerých miestach párajú. Možno teraz uvažuje o svojom gauči doma a sníva, že raz bude mať takýto.

Alebo premýšľa nad mŕtvym telom v podkroví.

„Prejdime si to ešte raz," povie policajt s newyorským prízvukom. Hneď na začiatku sa predstavil, no vyletelo mi to z hlavy. Policajti by mali nosiť červené menovky. Ako inak si má človek v stresových situáciách zapamätať ich mená? Tuším je detektív. „Kedy ste našli telo?"

Zaváham. Je toto správny čas na žiadosť o právnika? Nemali by mi nejakého ponúknuť? Trochu som v tomto vyšla z cviku.

„Asi pred hodinou," odvetím.

„Prečo ste vlastne šli na poschodie?"

Stisnem pery. „Už som vám to vravela. Niečo som začula."

„A?"

Policajt sa predkloní s očami ako cibule. Na brade má strnisko, akoby sa dnes ráno neholil. Spomedzi pier mu trochu vykúka jazyk. Nie som hlúpa. Viem presne, čo odo mňa chce počuť.

Spravila som to. Som vinná. Odveďte ma.

Namiesto toho sa však iba opriem. „To je všetko. Viac neviem."

Detektívovi sa tvár skriví od sklamania. S napätou sánkou si v hlave prechádza dôkazy, ktoré sa zatiaľ našli v dome. Zvažuje, či ich má dosť na to, aby mi na ruky nasadil putá. Nie je si istý. Keby bol, už by mi ich nasadil.

„Hej, Connors!"

To je druhý, oveľa mladší policajt. Stojí na schodoch a dlhými prstami zviera zábradlie.

Má bledú hladkú tvár.

„Connors," zopakuje, „poď sem. Hneď. Mal by si niečo vidieť." Aj z diaľky si všimnem, ako sa mu chveje ohryzok. „Tomu neuveríš."

1. ČASŤ

PRED TROMI MESIACMI

1.

MILLIE

„Porozprávajte mi o sebe, Millie."

Nina Winchesterová sa naklonila dopredu na karamelovom koženom gauči a prekrížila si nohy tak, aby jej spod bielej hodvábnej sukne vykukol iba kúsok kolien. Neviem veľa o značkách, no je jasné, že všetko, čo Nina Winchesterová nosí, je bolestivo drahé. Pri pohľade na jej krémovú blúzku mám nutkanie dotknúť sa jemného materiálu, hoci by som sa tým pripravila o šancu zamestnať sa tu.

Lenže tú šancu aj tak v podstate nemám.

„Nuž…" začnem a v hlave lovím správne slová. Aj po všetkých tých odmietnutiach sa stále snažím. „Vyrastala som v Brooklyne. Pracovala som už vo viacerých domácnostiach, ako vidíte v mojom životopise." V mojom *starostlivo sfalšovanom* životopise. „A zbožňujem deti. Okrem toho…" Pozerám sa po miestnosti, či niekde nie je hračka pre psa alebo škatuľa s pieskom pre mačku. „Milujem aj domáce zvieratá."

V inzeráte na gazdinú na internete sa nepísalo o domácich zvieratách. Istota je však istota. Veď kto by nemal rád milovníka zvierat?

„Brooklyn!“ Pani Winchesterová sa rozžiari. „Tiež som vyrastala v Brooklyne. V podstate sme susedky!“

„To teda sme!“ potvrdím, hoci to má ďaleko od pravdy. V Brooklyne je množstvo vyhľadávaných štvrtí, kde stojí aj maličký dom celý majetok. Tam som nevyrastala. S Ninou Winchesterovou sme absolútne protiklady, no ak chce veriť, že sme susedky, rada ju v tom nechám.

Pani Winchesterová si zastrčí prameň zlatistých blond vlasov za ucho. Siahajú jej po bradu a moderné mikádo decentne odkláňa pozornosť od dvojitej brady. Má pred štyridsiatkou a s iným účesom a v inom oblečení by vyzerala ako bežný priemer. Svoje značné bohatstvo však využila na to, aby vyťažila maximum z toho, čo má. Nedá sa povedať, že by som to nerešpektovala.

Ja som sa so svojím výzorom vybrala presne opačným smerom. Som aspoň o desať rokov mladšia ako žena oproti mne, ale nechcela som v nej vzbudiť pocit ohrozenia. Na pohovor som si preto obliekla dlhú hrubú vlnenú sukňu, ktorú som si kúpila z druhej ruky, a bielu polyesterovú blúzku s nadýchanými rukávmi. Špinavé blond vlasy som si vypla do strohého drdola. Dokonca som si kúpila obrovské okuliare s hrubým rámom, ktoré v skutočnosti nepotrebujem. Vyzerám profesionálne a totálne neatraktívne.

„Prejdime k práci,“ povie pani Winchesterová. „Ide najmä o upratovanie a nejaké ľahké varenie, ak sa na to dáte. Viete variť, Millie?“

„Áno, viem.“ Moje kuchárske umenie je jediná nevymyslená vec v životopise. „Som skvelá kuchárka.“

Jej jasnomodré oči sa rozjasnia. „To je skvelé! Ak mám byť úprimná, takmer nikdy nemávame jedlo uvarené doma.“ Uškrnie sa. „Kto má na to čas?“

Zahryznem si do jazyka. Nina Winchesterová nepracuje, má iba jedno dieťa, ktoré je celý deň v škole, a najíma si človeka, ktorý za ňu uprace. Na obrovskom dvore som dokonca videla chlapa, ktorý sa jej stará o záhradu. Ako je možné, že nemá čas niečo uvariť pre svoju malú rodinu?

Nemala by som ju hodnotiť. O jej živote nič neviem. Je bohatá, no to automaticky neznamená, že je aj rozmaznaná. Keby som sa však mala staviť, povedala by som, že Nina Winchesterová je skrz-naskrz rozmaznaná.

„Občas budeme potrebovať pomoc aj s Ceceliou," pokračuje pani Winchesterová. „Zobrať ju na popoludňajšie hodiny alebo za kamarátkami. Máte auto, však?"

Takmer ma to rozosmeje. Áno, mám auto. To je to jediné, čo momentálne mám. Môj desaťročný nissan smradí ulicu pred domom a aktuálne v ňom aj bývam. V jeho kufri je všetko, čo vlastním. Posledný mesiac totiž prespávam na zadnom sedadle.

Po mesiaci bývania v aute si človek uvedomí význam niektorých maličkostí v živote. Záchod. Umývadlo. Možnosť narovnať si nohy počas spánku. To posledné mi chýba najviac.

„Áno, mám auto," odvetím.

„Výborne!" Pani Winchesterová zatlieska. „Dám vám pre Ceceliu detskú sedačku, samozrejme. Ešte ju potrebuje. Nemá hmotnosť ani výšku na to, aby cestovala bez nej. Pediatrická akadémia odporúča…"

Zatiaľ čo Nina Winchesterová recituje o presných požadovaných výškach a hmotnostiach, ja sa nenápadne pozerám po obývačke. Nábytok je hypermoderný s najväčším televízorom s plochou obrazovkou, aký som kedy videla. Určite má vysoké rozlíšenie a reproduktory priestorového

zvuku sú zabudované v každom kúte, aby zaisťovali optimálny zážitok. V rohu je funkčný kozub plný fotografií Winchesterovcov na výletoch po celom svete. A zo šialene vysokého stropu visí nádherný luster.

„Nemyslíte si, Millie?“ preberie ma pani Winchesterová.

Zažmurkám na ňu. Tápam v pamäti, čo sa ma pred chvíľou opýtala. Márne. „Áno,“ poviem neisto.

Netuším, s čím som súhlasila, ale potešilo ju to. „Som rada, že máte rovnaký názor.“

„Samozrejme,“ vyslovím tentoraz rozhodnejšie. Prekríži si trochu zavalité nohy inak.

„Ešte k odmene pre vás,“ pripomenie. „Videli ste inzerát, však? Je to pre vás prijateľné?“

Prehltnem. Číslo v inzeráte je viac než prijateľné. Keby som bola postavička v kreslenom filme, namiesto očí by som mala symboly dolárov. Lenže práve pre tie peniaze som na inzerát takmer nereagovala. Nikto, kto ponúka toľko peňazí a žije v takomto dome, by ma nikdy nezamestnal.

„Áno,“ vykokcem. „Je to v poriadku.“

Pani Winchesterová zdvihne obočie. „Viete, že je to pozícia s ubytovaním, však?“

Pýta sa ma, či mi neprekáža, že opustím luxus zadného sedadla svojho nissanu? „Áno, viem.“

„Fantastické!“ Potiahne sa za lem sukne a vstane. „Chcete vidieť dom? Aby ste zistili, do čoho sa púšťate.“

Tiež sa postavím. Pani Winchesterová je na vysokých podpätkoch iba o pár centimetrov vyššia než ja v topánkach bez podpätkov, no pôsobí oveľa vyššie. „Veľmi rada!“

Precízne ma prevedie cez dom a poukazuje mi toľko detailov, že mám chvíľami obavu, či som nepochopila inzerát nesprávne, ona nie je realitná agentka a nesnaží sa mi dom

predať. Je nádherný. Keby som mala zbytočných štyri alebo päť miliónov dolárov, hneď by som po ňom skočila. Prízemie sa skladá z gigantickej obývačky a nedávno zrenovovanej kuchyne, na poschodí majú Winchesterovci spálňu, Cecelia detskú izbu, pán Winchester kanceláriu a je tam ešte hosťovská izba, ktorá sa pokojne vyrovná najlepšiemu hotelu v Manhattane. Pani Winchesterová dramaticky zastane pred ďalšími dverami.

„A tu je…" otvorí dvere, „naše domáce kino."

Je to skutočné kino vnútri domu! Okrem obrovského televízora na prízemí. V tejto miestnosti je niekoľko radov kresiel nasmerovaných na monitor, ktorý siaha od podlahy po strop. Dokonca majú v rohu aj stroj na pukance.

Až po chvíli mi dôjde, že pani Winchesterová na mňa hľadí a čaká na moju reakciu.

„Fíha!" Dúfam, že som to vyslovila s patričným nadšením.

„Nie je to ohromné?" Zachveje sa od pôžitku. „Máme aj veľkú zbierku filmov. Okrem toho, samozrejme, aj všetky bežné kanály a streamovacie služby."

„Samozrejme," prikývnem.

Nakoniec podídeme k posledným dverám na konci chodby. Nina zastane s rukou na kľučke.

„Bude to moja spálňa?" spýtam sa.

„Tak nejako." Otočí kľučkou, ktorá nahlas zavŕzga. Drevo na týchto dverách je oveľa hrubšie než inde. A za nimi sú tmavé schody. „Vaša izba sa nachádza hore. Máme aj dokončené podkrovie."

Tmavé úzke schody pôsobia menej očarujúco než zvyšok domu. Zabilo by ich, keby sem dali žiarovku? Som však iba najatá pomoc. Nemôžem očakávať, že na moju izbu minú toľko peňazí ako na svoje domáce kino.

Na konci schodov je malá úzka chodba. Na rozdiel od prvého poschodia je tu strop nebezpečne nízky. Nie som síce vysoká, ale mám nutkanie zhrbiť sa.

„Máte tu vlastnú kúpeľňu." Nina kývne hlavou na dvere naľavo. „A tamto vpravo je vaša izba."

Otvorí posledné dvere. Vnútri panuje absolútna tma, až kým nepotiahne za povraz a nerozsvieti sa svetlo. Je to maličká miestnosť. O tom niet pochýb. A nielen to. Strop je naklonený súbežne so strechou domu. Sklon sa končí vo výške môjho pásu. Namiesto obrovskej manželskej postele, akú majú Winchesterovci v spálni spolu s almarou a gaštanovým toaletným stolíkom, tu vidím iba malú skladaciu pohovku, nízku policu na knihy a malý bielizník. Zo stropu visia dve holé žiarovky.

Je to skromná izba, no neprekáža mi to. Keby bola priveľmi pekná, znamenalo by to, že si na tú prácu nemám robiť nádeje. Táto úbohosť naznačuje, že pani domu má možno dostatočne nízke kritériá a ostáva mi aspoň minimálna šanca.

V miestnosti ma však niečo vyrušuje. Čosi iné.

„Prepáčte, je to malé." Pani Winchesterová sa zamračí. „Budete tu však mať dostatok súkromia."

Podídem k oknu. Rovnako ako izba, aj ono je malé. Sotva väčšie ako moja hlava. Smeruje na zadný dvor. Je tam záhradník, ten istý, ktorého som predtým videla kosiť vpredu. Teraz osekáva obrovskými nožnicami jeden krík.

„Tak čo vy na to, Millie? Páči sa vám tu?"

Otočím sa od okna k usmievavej tvári pani Winchesterovej. Stále neviem, čo mi tu nesedí. Z niečoho v tejto izbe mám husiu kožu.

Možno je to tým oknom. Poskytuje výhľad na zadnú stranu domu. Keby som sa ocitla v problémoch a chcela na seba

upozorniť, nik by ma tu vzadu nevidel. Mohla by som vrieskať na plné pľúca, a nik by ma nepočul.

Lenže koho chcem klamať? Život v tomto dome by pre mňa bol výhrou. S vlastnou kúpeľňou a so skutočnou posteľou, v ktorej by som mohla mať vystreté nohy. V porovnaní s mojím autom vyzerá aj táto malá pohovka tak úžasne, že mi je do plaču.

„Je to dokonalé," poviem.

Zdá sa, že pani Winchesterovú moja odpoveď nadchla. Odvedie ma naspäť k tmavým schodom a na prvom poschodí odrazu vydýchnem. Ani som si neuvedomila, že zadržiavam dych. V tej miestnosti čosi naháňalo hrôzu, no ak sa mi podarí získať tú prácu, prenesiem sa cez to. Bez problémov.

Plecia sa mi konečne uvoľnia, pery sa pripravia na vyslovenie ďalšej otázky, keď sa za nami odrazu ozve hlas: „Mami?"

Zabrzdím a zvrtnem sa. Na chodbe stojí malé dievčatko. Má rovnaké modré oči ako Nina Winchesterová, ibaže o niekoľko odtieňov svetlejšie, vlasy blonďavé, takmer biele. Oblečené je v svetlomodrých šatách s bielou čipkou. A vyvaľuje na mňa oči, akoby mi videlo rovno do duše.

Poznáte tie filmy o desivých kultoch, v ktorých deti naháňajúce hrôzu čítajú myšlienky, uctievajú diabla a žijú kdesi v kukuričnom poli? Keby do takého filmu hľadali herečky, toto dievčatko by sa dokonale hodilo. Nemuselo by ani nič zahrať. Stačilo by, že by sa naň pozreli, a hneď by vyhlásili: *Skvelé, si strašidelné dievča číslo tri.*

„Cece!" zvolá pani Winchesterová. „Už si sa vrátila z hodiny baletu?"

Dievčatko pomaly prikývne. „Doviezla ma Bellina mama."

Pani Winchesterová objíme dievčatko okolo vychudnutých pliec, no jeho výraz sa nezmení a nespúšťa zo mňa svetlomodrý pohľad. Som čudná, keď som odrazu dostala strach, že ma zabije deväťročné stvorenie?

„Zoznám sa s Millie," povie pani Winchesterová dcére. „Millie, toto je moja dcéra Cecelia."

Oči malej Cecelie sú ako dva malé oceány. „Veľmi ma teší, Millie," vysloví dievčatko zdvorilo.

Odhadujem to aspoň na dvadsaťpäťpercentnú pravdepodobnosť, že ma táto malá zabije v spánku, keď získam inzerovanú prácu. Napriek tomu ju stále chcem.

Pani Winchesterová pohladí dcéru po blond hlave a dievčatko odbehne do svojej izby. Určite v nej má desivý dom pre bábiky, ktoré v noci ožívajú. Možno ma zabije jedna z nich.

Dobre, to už preháňam. Tá malá je zrejme nesmierne zlatá. Nie je to jej vina, že má na sebe viktoriánske oblečenie ako duch. Deti vo všeobecnosti zbožňujem, hoci som s nimi za posledné desaťročie nebola v bohvieakom kontakte.

Len čo zídeme na prízemie, napätie zo mňa opadne. Pani Winchesterová je milá, na takú bohatú ženu normálna a dookola šteboce o dome, svojej dcére, mojich povinnostiach. Sotva počúvam. Viem iba to, že možno budem súčasťou tohto nádherného miesta. Dala by som za túto prácu ruku do ohňa.

„Máte nejaké otázky, Millie?" spýta sa.

Zavrtím hlavou. „Nie, pani Winchesterová."

„Volajte ma Nina, prosím. Ak tu budete pracovať, pripadalo by mi čudné, keby ste ma oslovovali pani Winchesterová." Zasmeje sa. „Akoby som bola stará bohatá dáma."

„Ďakujem… Nina."

Tvár sa jej rozžiari, hoci sú za tým možno morské riasy, uhorková maska alebo čosi iné, čo si dávajú bohatí ľudia na tvár. Nina Winchesterová nepochybne patrí k ženám, ktoré pravidelne chodia do salóna krásy. „Mám z vás dobrý pocit, Millie. Naozaj."

Je ťažké nenakaziť sa jej nadšením. Rovnako aj necítiť náznak nádeje pri dotyku mojej drsnej dlane s jej jemnou pokožkou. Rada by som verila, že najbližšie dni mi Nina Winchesterová zavolá, ponúkne mi prácu vo svojom dome a ja budem môcť konečne vypratať príbytok zvaný nissan. Je to nádherná predstava.

Nina však nie je hlúpa. Neprijme do práce a do svojho domu ženu, aby sa jej starala o dieťa, bez preverenia. A keď to spraví…

Prehltnem hrču v hrdle.

Nina Winchesterová sa so mnou pri dverách srdečne rozlúči. „Ďakujem, že ste prišli, Millie." Ešte raz mi podá ruku. „Sľubujem, že sa čoskoro ozvem."

Neozve sa. V tomto skvostnom dome som posledný raz. V prvom rade som sem vôbec nemala chodiť. Mala som sa uchádzať o prácu, ktorú mám šancu dostať, a neplytvať svojím ani Nininým časom. Možno zoženiem niečo v rýchlom občerstvení.

Záhradník, ktorého som videla z okna v podkroví, je naspäť na prednom trávniku. Stále má v ruke obrovské nožnice a tvaruje ker rovno pred domom. Je to veľký chlap, spod trička mu vykúkajú pôsobivé svaly a tetovania na bicepsoch. Napraví si šiltovku a letmo zdvihne tmavý pohľad. Stretne sa s mojím.

Zamávam na pozdrav. „Dobrý deň."

Muž na mňa tupo hľadí. Neodzdraví. Nepovie: *Nešliap mi po kvetoch.* Iba na mňa zíza.

„Tiež ma tešilo," zamrmlem si popod nos.

Vyjdem cez elektrickú kovovú bránu napojenú na plot, ktorý obklopuje celý pozemok, a odvlečiem sa naspäť do svojho auta, teda prechodného bydliska. Posledný raz sa pozriem na záhradníka. Stále ma pozoruje. Z jeho výrazu mi prebehne mráz po chrbte. Nakoniec zavrtí hlavou, takmer nebadane. Skoro akoby sa ma usiloval varovať.

Nepovie však ani slovo.

2.

Ak človek býva v aute, musí to byť jednoduchá existencia.

V prvom rade treba zabudnúť na organizovanie stretnutí. Nijaké večierky s vínom a so syrom ani večerný poker. To mi neprekáža, keďže nepoznám nikoho, koho by som chcela vidieť. Oveľa väčším problémom je sprchovanie. Tri dni po tom, ako ma vyhodili z garsónky, čo sa udialo tri týždne po strate práce, som objavila odpočívadlo so sprchami. Takmer som vykríkla od radosti, keď som ho zbadala. Sprchy tam síce neposkytujú bohvieaké súkromie a mierne páchnu odpadkami, no v danej chvíli som sa zúfalo potrebovala umyť.

Teraz si vychutnávam obed na zadnom sedadle auta. Mám varnú platničku, ktorá sa dá strčiť do zapaľovača, ale väčšinou jedávam sendviče. Veľa sendvičov. V chladničke si skladujem nárezy a syr, mám aj bochník bieleho chleba. V supermarkete stojí deväťdesiatdeväť centov. Maškrty, samozrejme, nesmú chýbať. Zemiakové lupienky. Krekry s arašidovým maslom. Plnené piškóty. Nezdravých možností je neúrekom.

Dnes som si vybrala šunku a americký syr s majonézou. Pri každom hlte neochvejne potláčam myšlienku na to, ako mi sendviče lezú hore krkom.

Podarí sa mi do seba napchať polovicu, keď mi zazvoní mobil. Zohnala som si predplatený roztvárací prístroj, aký si ľudia kupujú, iba ak sa chystajú spáchať zločin alebo sa vrátili o pätnásť rokov späť do minulosti. Telefón však potrebujem a viac ako toto si dovoliť nemôžem.

„Wilhelmina Callowayová?" vysloví sekano ženský hlas na druhom konci linky.

Pri počutí svojho celého mena ma šklbne. Wilhelmina sa volala otcova mama a tá je už dávno po smrti. Netuším, aký psychopat nazve svoje dieťa Wilhelmina, ale s rodičmi už nekomunikujem (ani oni so mnou), takže je neskoro pýtať sa. Tak či onak, odjakživa som bola iba Millie a každého opravujem hneď, ako sa dá. Teraz mám však pocit, že mi nevolá niekto, pri kom čoskoro prejdem na oslovovanie krstným menom. „Áno?"

„Slečna Callowayová," pokračuje žena. „Som Donna Stantonová z Munch Burgers."

Aha. Munch Burgers, teda mastná prevádzka s rýchlym občerstvením, ktorá mi dopriala pred pár dňami pohovor. Obracala by som tam fašírky alebo obsluhovala pokladnicu. Keby som bola usilovná, mala by som šancu na povýšenie. A čo je ešte lepšie, šancu na dosť peňazí, aby som sa vysťahovala z auta.

Samozrejme, najviac by sa mi páčila práca u Winchesterovcov, no od stretnutia s Ninou Winchesterovou uplynul už celý týždeň. Dá sa s istotou povedať, že som vysnívanú prácu nedostala.

„Iba som vám chcela povedať, že miesto v Munch Burgers sme už obsadili," oznámi mi pani Stantonová. „Prajeme vám veľa šťastia pri hľadaní zamestnania."

Šunka a americký syr mi poskočia v žalúdku. Na internete som čítala, že v Munch Burgers nemajú vysoké nároky.

Vraj aj so záznamom by som mala šancu. Toto bol posledný pohovor, ktorý sa mi podarilo dohodnúť, odkedy mi pani Winchesterová nezavolala naspäť. Som zúfalá. Už nemôžem zjesť ďalší sendvič v aute. Skrátka nemôžem.

„Pani Stantonová!“ vyhŕknem. „Nenašlo by sa miesto niekde inde? Som usilovná. A spoľahlivá. Vždy…“

Nedopoviem. Už zložila.

V pravej ruke zvieram sendvič, v ľavej mobil. Je to beznádejné. Nikto ma nechce zamestnať. Každý potenciálny zamestnávateľ sa na mňa pozerá rovnako. Chcem iba začať odznova. Nadobro sa zoderiem, ak bude treba. Spravím čokoľvek.

Potlačím slzy, hoci ani neviem, prečo sa snažím. Nikto ma neuvidí, ako rumádzgam na zadnom sedadle svojho nissanu. Nikomu na mne nezáleží. Rodičia dali odo mňa ruky preč pred viac ako desiatimi rokmi.

Mobil mi zrazu zazvoní znovu a preberie ma z oslavy sebaľútosti. Utriem si oči chrbtom ruky a zdvihnem. „Prosím?“ zachripím.

„Dobrý deň. Je tam Millie?“

Hlas mi znie trochu povedome. Pritisnem si telefón k uchu, srdce mi búši ako zvon. „Áno.“

„Tu je Nina Winchesterová. Minulý týždeň ste boli u mňa na pohovore.“

„Och.“ Zahryznem si do pery. Prečo mi teraz volá? Predpokladala som, že už dávno najala niekoho iného a nevybrala si ma. „Áno, samozrejme.“

„Ak máte záujem, veľmi radi by sme vám ponúkli prácu.“

Do hlavy sa mi vovalí krv a takmer sa mi zatočí. *Veľmi radi by sme vám ponúkli prácu.* Myslí to vážne? Pripadalo do úvahy, že ma vezmú do Munch Burgers, ale bolo absolútne